

عنوان مقاله:

نقش تعلیمات دین زرتشت در شکل گیری معماری سبز در ایران باستان

محل انتشار:

کنفرانس ملی مهندسی معماری، عمران و توسعه کالبدی (سال: 1394)

تعداد صفحات اصل مقاله: 23

نویسندگان:

سوسن اسماعیل پور - کارشناس ارشد دانشگاه آزاد اسلامی واحد رشت، گروه معماری، ایران

محمد مهدی رئیس سمیعی - دکترای معماری، استادیار دانشگاه گیلان

خلاصه مقاله:

کیش زرتشتی، قدیمی ترین و دشوارترین دین زنده و دین رسمی سه شاهنشاه بزرگ ایرانی بوده است. از جمله ویژگی های این کیش توجه به محیط زیست و تاثیرات ویژه آن در هنر و معماری است. ایرانیان باستان بر این باور بودند که جهان از چهار آخشیج یا عنصر بنیادی به وجود آمده؛ آب، آتش، باد و خاک. ایرانیان در مورد ردهی این چهارگوهر نگرش های مختلفی داشتند از جمله در برخی موارد این چهار عنصر ایزد یا خداوندگاری بودند که در مدح آنها در اوستا مطالب بسیاری عنوان شده است. اهمیتی که دین زرتشت برای حفظ و حمایت محیط زیست قایل شده باعث آمده است که عده ای از دانشمندان دین زرتشت را نخستین دین حفظ محیط زیست و بنیان گذار معماری سبز نامدهند. نمود این آموزه ها و توجه خاص در قالب معماری معابد آناهیتا (ایزدبانوی آب و نماد باروری)، استودان یا دخمه (جهت جلوگیری از آلودگی خاک) و آتشکده (محل نگهداری آتش) بروز کرده است. از آنجا که تاثیرگذاری انسان به عنوان یکی از موجودات زیستی کره زمین به خصوص در چند قرن اخیر تاثیرگذاری منفی بوده و موجب تخریب، تغییر و دگرگونی چرخه طبیعی و محیط زیست گردیده است، مطالعه و بررسی جایگاه محیط زیست و معماری همساز با آن در ایران باستان از اهمیت بالایی برخوردار است.

کلمات کلیدی:

محیط زیست، زرتشت، آناهیتا، استودان، آتشکده

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/372792>

